Р Е Ш Е Н И Е
№ 4776

гр. София, 12.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 43 състав,** в публично заседание на 03.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова, като разгледа дело номер **9768** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. Н. Ч., [ЕГН] от [населено място], [улица], вх. В, ет. 7, ап. 26 срещу ревизионен акт №[ЕИК]/03.05.2012г., издаден от В. А. П., старши инспектор по приходите към ТД на НАП - С., обжалван по административен ред и мълчаливо потвърден от директора на Дирекция „О." („ОДОП") при ЦУ на НАП – С..

Жалбоподателката оспорва ревизионния акт изцяло с искане за неговата отмяна като необоснован и незаконосъобразен, издаден при допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. С обжалвания ревизионен акт са установени данъчни задължения в общ размер на 11 051.02 лева, от които главница от 8999.10 лева и лихви от 2051.92 лева. Задълженията са от данък върху доходите на физическото лице за 2007г., 2008г., 2009г. и 2010г. Правят се възражения, че събраните в хода на ревизионното производство не са обсъдени в тяхната съвкупност, че не са приети писмените декларации от трети лица. Оспорва се определеното начално салдо към 01.01.2005г., твърди се, че са допуснати технически грешки в паричния поток, че на дата 02.12.2009г. е описан закупен лек автомобил „Ауди А4", какъвто жалбоподателката не е закупувала. Оспорва включването в паричните потоци на всички приходи от продажбата на разсрочено плащане или лизинг на автомобили като твърди, че са извършени от [фирма], собственост на съпруга на жалбоподателката. Възразява, че не са налице основания за определяне на данъчната основа по реда на чл. 122, ал. 2 от ДОПК Представя писмени бележки. Претендира разноски за

съдебното производство.
Ответникът – директорът на дирекция „ОДОП” („О.”), чрез упълномощения си процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Представя писмени бележки, в които подробно мотивира, че ревизионният акт е законосъобразен, дължимият данък е правилно определено. Ревизията е извършена по реда на чл. 122 от ДОПК и фактическите констатации в ревизионния акт не са оборени от жалбоподателката при оспорването, съгласно чл. 124, ал. 4 от ДОПК. В хода на съдебното производство не са доказани различни факти от установените в ревизионното производство. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, счита за изяснено следното:
По процесуалната допустимост на жалбата:
Жалбата е подадена след изчерпване на възможността за оспорване на ревизионния акт по административен ред, от процесуално легитимирано лице, което има правен интерес да обжалва ревизионния акт, предвид установените с него допълнителни данъчни задължения. Спазен е срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК. По изложените съображения жалбата е процесуално допустима.
По съществото на жалбата:
Ревизията е възложена със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №1101511/07.02.2011г., изменена със ЗВР№1105710/13.05.2011г., изменена със ЗВР № 1107159/17.06.2011г., издадени от компетентни органи по приходите при ТД на НАП – С. по заповед № ЦУ-231/16.06.2011г. на изпълнителния директор на НАП. Ревизията е възложена за определяне на задълженията по чл. 35 от Закона за облагане на доходите на физическите лица (ЗОДФЛ отм.) на С. Н. Ч. за периодите от 01.01.2005г. до 31.12.2006г. и по чл. 48 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за периодите от 01.01.2007г. до 31.12.2010г. Извършена по реда на чл. 122 от ДОПК, поради наличие на основания по чл.122, ал. 1 т. 1, т. 2 и т. 7 от ДОПК.
За резултатите от ревизията е издаден ревизионен доклад №1107159/03.10.2011г. Срещу ревизионния доклад е подадено възражение, прието за частично основателно. Ревизията приключва с ревизионен акт №011107159/03.05.2012г., издаден от В. А. П., старши инспектор по приходите при ТД на НАП – С., упълномощен със Заповед №К 1107159 от 16. 2.2011г., издадена от органа възложил ревизията.
Ревизионният акт е обжалван по административен ред с жалба от 19.06.2013г. Решаващият орган не се е произнесъл в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, което по силата на чл. 156, ал. 4 от ДОПК е мълчаливо потвърждаване на ревизионния акт. С него е установено задължение на жалбоподателката по ЗДДФЛ за внасяне за 2007г., 2008г., 2009г. и 2010г., представляващи главница и лихви в общ размер на 11 051.02 лева. За ревизирания период от 01.01.2005г. до 31.12.2006г. не са установени задължения, но се оспорва началното салдо към 01.01.2005г., което дава отражение върху паричните потоци и крайните резултати за останалите ревизирани периоди и ревизионният акт се оспорва и в тази част.
Въз основа на присъединените и събраните в хода на ревизията доказателства е направена съпоставка на приходите и разходите на домакинството за ревизираните периоди. Взето е предвид семейното положение на задълженото лице и приходите и разходите за ревизирания период от датата на сключване на брака са определени за домакинството, като съответно дължимият данък на жалбоподателката е определен върху половината от облагаемия доход на домакинството. Ревизираното лице е

данъчно задължено лице по ЗОДФЛ (отм.) и по ЗДДФЛ, но не е подавало годишни данъчни декларации за процесните периоди.
В хода на ревизията са изискани и събрани документи, информация и обяснения от данъчно задълженото лице, от съпруга му, от ОДМВР КАТ – ПП – Б., от банкови институции. Направен е анализ на приходите и разходите за всяка отделна календарна година от ревизирания период. Размерът на разходите за живот при определяне на паричните потоци са взети по данни от НСИ. В ревизионния акт са описани видовете и източниците на доходи, както и на разходите. Описано е и движението по банковите сметки. Изготвен е паричен поток за периода, за начално салдо към 01.01.2005г. е приета сумата от 6000 лева, след като е уважено подаденото възражение срещу ревизионния доклад. В хода на ревизията са установени обстоятелства за определяне на данъчната основа по реда на чл. 122 от ДОПК. За 2007г. и 2008г. е констатиран недостиг на парични средства, обстоятелство по чл. 122, ал. 1 т. 7 от ДОПК. За 2009г. и за 2010г. няма недостиг на парични средства, а са установени приходи по договори за финансов лизинг на МПС, които не са декларирани и обложени и са приети за укрити доходи, което е обусловило приложението на чл. 122, ал. 4 във връзка с чл. 122, ал. 2 от ДОПК, на основание чл. 122, ал. 1 т. 1 и т. 2 от ДОПК. За наличието на обстоятелствата по чл. 122, ал. 1 от ДОПК са изпратени уведомления до данъчно задълженото лице с изх. № 10-94-18/04.05.2011г. и изх. № 10-94-18-36/02.06.2011г., съгласно изискването на чл. 124, ал. 1 от ДОПК. Предоставен е 14 - дневен срок за представяне на доказателство и вземане на становище.
За 2005г. и 2006г. не са установени данъчни задължения на жалбоподателката.
За 2007г. е констатиран недостиг на парични средства към определени дати, посочени в ревизионния акт и в паричния поток в общ размер от 10096.68лева за домакинството, от които 5048.34 лева за жалбоподателката. Предвид констатирания недостиг на парични средства, на основание чл. 121, ал. 1 т. 7 от ДОПК за 2007г. ревизията е извършена по реда на чл. 122 от ДОПК. Недостигът на парични средства е включен в данъчната основа за облагане с данък върху дохода на физическото лице за 2007г., заедно с декларираната от лицето годишна данъчна основа от доходи по трудови правоотношения и услуги, извършени с личен труд от 1663.14 лв. и е определен размер на дължимия данък за 2007г. от 936.53 лева.
За 2008г. е констатиран недостиг на парични средства към определени дати, посочени в ревизионния акт и в паричния поток в общ размер от 9676.13 лева за домакинството, от които 4838.07 лева за жалбоподателката. Също така е установено, че са получени суми по лизингови договори на МПС, които не са декларирани в размер на 1629.18 лева. Ревизията е извършена по реда на чл. 122 от ДОПК, на основание чл. 122, ал. 1, т. 1 и т. 2 и т. 7 от ДОПК. Недостигът на парични средства е включен в данъчната основа за облагане с данък върху дохода на физическото лице за 2007г., заедно с получените суми по лизингови договори на МПС, които не са декларирани в размер на 1629.18 лева, заедно с трудови възнаграждения в размер на 2933.63 лева и получени суми по извънтрудови правоотношения в размер на 178.91 лева и е определен дължим данък от 958.04 лева, от които внесени 12.54 лева.
За 2009г. данъчната основа е в размер на 61 122.03 лева, определена по реда на чл. 122 от ДОПК, поради установени недекларирани приходи от лизинг на МПС в размер на 54 916.09. Данъкът е определен върху тези приходи и получените доходи от трудови правоотношения в размер на 6205.94 лева. От него авансово е внесена сумата от 656.97 лева и е установено задължение за довнасяне в размер на 5455.23 лева.

За 2010г. данъчната основа е в размер на 16 618. 48 лева, определена по реда на чл. 122 от ДОПК, поради установени недекларирани приходи от лизинг на МПС в размер на 16 618. 48. Дължимият данък е в размер на 1661.84 лева.
Върху определените задължения са начислени лихви.
В хода на съдебното производство са представени регистрационен талон на лек автомобил с [рег.номер на МПС] , удостоверение от нотариус М. И. - Б., декларация от Н. Д. и договор за покупко- продажба на МПС от 23.09.2010г. От тях е установено, че лек автомобил Мерцедес, модел МЛ 320, рег. [рег.номер на МПС] е закупен на 04.06.2009г. от М. К. Ч. за 900 лева и е продаден на 23.09.2010г. от М. К. Ч. и С. Н. Ч. за 500 лева. Установява се, че лек автомобил Мерцедес Ц 250 ТД с [рег.номер на МПС] е собственост на М. К. Ч., съгласно регистрационния талон. Представена е справка от КАТ за собствеността на процесните автомобили, която съответства на изисканата и обсъдена в хода на ревизионното производство справка от КАТ.
Със съдебно – почеркова експертиза е установено след проверка на договорите за лизинг (17 на брой), приемно – предавателните протоколи, погасителните планове към договорите за лизинг, копията на личните карти на лизингополучателите и подписаните от тях записи на заповед, че ръкописният текст и цифри, нанесени върху документите са изписани от М. К. Ч..

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът направи следните изводи от правна страна:
Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално - правните разпоредби по издаването му.
Ревизионният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал.2 от ДОПК, вр. чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП, надлежно оправомощен със заповед №К 1107159 от 16. 2.2011г., издадена от органа възложил ревизията. Ревизионният акт е съставен в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа изискуемите реквизити съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК.
Съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на ревизионния акт. Данъчната основа правилно е определена по реда на чл.122, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, а не по общия ред. Няма нарушение на процедурата по чл. 124 от ДОПК. На данъчно задълженото лице е изпратено уведомление по чл. 124, ал. 1 от ДОПК. В хода на ревизията е установено, че данъчно задълженото лице е получавало облагаеми доходи за ревизирания период, за които до започването на ревизията не е подадена декларация. Доходите са от продажба на МПС, купени от жалбоподателката и съпруга й като физически лица с цел препродажба, тоест осъществявана е търговска дейност от физически лица, за която не е водено счетоводство. Правилно е прието, че са налице обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 4 от ДОПК. Не е основателно възражението за допуснати технически неточности и необоснованост на ревизионния акт. Жалбоподателката твърди, че в паричния поток към 02.12.2009г. е включена покупка на автомобил „Ауди А 4”, който тя не е закупувала. Възражението е неоснователно, видно от договор №95/02.12.2009г. [фирма] е продало на С. Н. Ч. лек автомобил „Ауди А4”, за което е издадена и фактура. Правилно е преценена доказателствената сила на декларациите, подписани от трети лица, в които се посочва, че не са плащали вноски по лизинговите договори. Обясненията на третите лица не съдържат текст по чл. 57, ал. 3 и не са подписани от органа по чл. 57, ал. 1, каквото е

изискването на чл. 57, ал. 5 от ДОПК. Те са представени едва в производството по обжалване на ревизионния акт по административен ред и не са събрани по реда, предвиден в чл. 57 от ДОПК.
При проверка относно спазването на материалния закон, съдът достигна до следните изводи: Неоснователно е възражението за неправилно определено начално салдо към 01.01.2005г. в размер на 6000 лева, след като това е извършено след подадено възражение от жалбоподателката срещу ревизионния доклад, в който е прието нулево начално салдо. Конкретни доказателства за налични парични средства, различни от определените от ревизиращия орган не са представени, нито са направени такива твърдения, предвид на което жалбата в тази част е неоснователна.
За 2005г. и 2006г. не са установени задължения по ЗОДФЛ (отм.).
За 2007г. няма несъответствие между получените приходи и имущественото и финансовото състояние на ревизираното лице за периода. На отделни дати в ревизионния акт и в паричния поток е констатиран недостиг на парични средства, но на годишна база няма недостиг на средства и няма превишаване на разходите над получените приходи. Предвид факта, че се касае за годишно облагане на физическо лице по реда на ЗДДФЛ следва да се съпоставят всички приходи с разходите през годината и при тази съпоставка не се установява надвишаване на приходите над разходите. На годишна база няма недостиг на парични средства и неговото облагане е незаконосъобразно. Неправилно за 2007г. в годишната данъчна основа е включена сумата от 5048.34, недостиг на средства през отделни месеци на годината. За ревизираната 2007г. няма недостиг на средства на годишна база и данъчната основа е съответна на посочената от лицето годишна данъчна основа от доходи по трудови правоотношения и услуги, извършени с личен труд от 1663.14 лв., върху която се дължи данък в размер на 166.31 лева. Ревизионният акт за 2007г. следва да се измени като се определи дължим данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 166.31 лева като се начислят и лихви.
За 2008г. на отделни дати в ревизионния акт и в паричния поток е констатиран недостиг на парични средства, но на годишна база няма недостиг на средства и няма превишаване на разходите над получените приходи. Предвид факта, че се касае за годишно облагане на физическо лице по реда на ЗДДФЛ следва да се съпоставят всички приходи с разходите през годината и при тази съпоставка не се установява надвишаване на приходите над разходите. На годишна база няма недостиг на парични средства и неговото облагане е незаконосъобразно. Правилно в данъчната основа, определена по реда на чл. 122 от ДОПК, като са взети предвид всички относими обстоятелства по чл. 122, ал. 2 от ДОПК са включени приходите от получени суми по лизинг на МПС в размер на 1629.18 лева, заедно с трудови възнаграждения в размер на 2933.63 лева и получени суми по извън трудови правоотношения в размер на 178.91 лева. Безспорно е установено, че С. Ч. и М. Ч. в качеството им на физически лица са получавали суми по договори за лизинг на МПС. От представените договори за лизинг, приемно - предавателните протоколи и записите на заповед, издадени в полза на физическото лице М. Ч., съвкупно преценени се установява, че дейността е извършвана от съпрузите, а не от търговското дружество на съпруга. Всички договори са подписани от лизингополучателите, някои са подписани и с нотариална заверка на подписите и на двете страни. Приетата по делото съдебно – почеркова експертиза също установява, че всички вписвания върху документите са извършени от М. Ч.. Данъчното производство по чл. 122 от ДОПК е особено и в него размера на данъчната

основа се определя от органа по приходите въз основа на комплексна преценка на всички относими факти и обстоятелства по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Фактическите констатации в ревизионния акт се смятат за верни до доказване на противното. Доказателствената тежест за установяване на различни факти от приетите в ревизионния акт е на жалбоподателката. В хода на съдебното производство не се представиха никакви доказателства, които да оборват констатациите в ревизионния акт, че приходите от лизинга на МПС са получавани от жалбоподателката и от съпруга й. Данъкът за 2008г. върху данъчна основа от 4741,72 включваща приходите от получени суми по лизинг на МПС в размер на 1629.18 лева, заедно с трудови възнаграждения в размер на 2933.63 лева и получени суми по извънтрудови правоотношения в размер на 178.91 лева е 474, 17 лева. От тях авансово са внесени 12,54 лева и сумата за довнасяне е 461,63, в какъвто смисъл следва да се измени ревизионния акт като се начислят лихви върху така определената главница.

За 2009г. данъчната основа и размерът на дължимия данък са определени правилно и жалбата в тази част е неоснователна. Безспорно е установено, че С. Ч. и М. Ч. в качеството им на физически лица са получавали суми по договори за лизинг на МПС. От представените договори за лизинг, приемно - предавателните протоколи и записите на заповед, издадени в полза на физическото лице М. Ч., съвкупно преценени се установява, че дейността е извършвана от съпрузите, а не от търговското дружество на съпруга. Всички договори са подписани от лизингополучателите, някои са подписани и с нотариална заверка на подписите и на двете страни. Приетата по делото съдебно – почеркова експертиза също установява, че всички вписвания върху документите са извършени от М. Ч.. Данъчното производство по чл. 122 от ДОПК е особено и в него размера на данъчната основа се определя от органа по приходите въз основа на комплексна преценка на всички относими факти и обстоятелства по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Фактическите констатации в ревизионния акт се смятат за верни до доказване на противното. Доказателствената тежест за установяване на различни факти от приетите в ревизионния акт е на жалбоподателката. В хода на съдебното производство не се представиха никакви доказателства, които да оборват констатациите в ревизионния акт, че приходите от лизинга на МПС са получавани от жалбоподателката и от съпруга й. Представените декларации от К. Б. и от Н. Д. не са писмени доказателства за обстоятелствата, отразени в тях. Жалбоподателката не е искала разпит на свидетели, като не е в правомощието на съда да събира служебно такива доказателства. К. Б. е подписал като лизингополучател лизингов договор, подписал е и приемно-предавателен протокол, че получава лек автомобил Мерцедес Ц 250 ТД, с рег. [рег.номер на МПС] . В паричния поток са начислени приходи от лизингови вноски, за които М. Ч. е отбелязал в погасителния план, че са платени. С Н. С. Д. също има сключен договор за лизинг на лек автомобил Мерцедес, модел МЛ 320, рег. [рег.номер на МПС] и подписан от лизингополучателя приемно-предавателен протокол. При тези данни и с оглед определянето на данъчната основа по реда на чл. 122, ал. 2 от ДПОК, не следва да се изключват от паричния поток получените приходи от лизинг на лек автомобил Мерцедес Ц 250 ТД, с рег. [рег.номер на МПС] и на лек автомобил Мерцедес, модел МЛ 320, рег. [рег.номер на МПС] .

За 2010г. данъчната основа и размерът на дължимия данък са определени правилно и жалбата в тази част е неоснователна. Безспорно е установено, че С. Ч. и М. Ч. в качеството им на физически лица са получавали суми по договори за лизинг на МПС. От представените договори за лизинг, приемо - предавателните протоколи и записите на заповед, издадени в полза на физическото лице М. Ч., съвкупно преценени се установява, че дейността е извършвана от съпрузите, а не от търговското дружество на съпруга. Всички договори са подписани от лизингополучателите, някои са подписани и с нотариална заверка на подписите и на двете страни. Приетата по делото съдебно – почеркова експертиза също установява, че всички вписвания върху документите са извършени от М. Ч.. Данъчното производство по чл. 122 от ДОПК е особено и в него размера на данъчната основа се определя от органа по приходите въз основа на комплексна преценка на всички относими факти и обстоятелства по чл. 122, ал. 2 от ДОПК. Фактическите констатации в ревизионния акт се смятат за верни до доказване на противното. Доказателствената тежест за установяване на различни факти от приетите в ревизионния акт е на жалбоподателката. В хода на съдебното производство не се представиха никакви доказателства, които да оборват констатациите в ревизионния акт, че приходите от лизинга на МПС са получавани от жалбоподателката и от съпруга й. Данъчната основа е определена в размер на 16 618.48 лева, представляващи получени приходи от лизинг на МПС и върху нея правилно е определен данък в размер на 1661.84 лева.

По изложените по-горе мотиви размерът на установения с ревизионния акт данък по ЗДДФЛ за внасяне следва да бъде изменен на 7745,01 лева главница, върху които се дължат съответните лихви.

В останалата част жалбата е неоснователна и оспорването следва да бъде отхвърлено.

Предвид изхода на делото, направеното искане за присъждане на разноски и от двете страни разпоредбата на чл. 161, ал. 1 от ДОПК на административния орган следва да бъде присъдено юрисконсулстко възнаграждение в размер на 584 лева, съобразно отхвърлената част от жалбата, определено по реда на чл. 7, ал. 2, т. 3, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, намалено с размера на дължимите разноски по уважената част от жалбата.

Предвид горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, I отд., 43 - ти състав

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ ревизионен акт №[ЕИК]/03.05.2012г., издаден от В. А. П., старши инспектор по приходите към ТД на НАП - С. като установява задължения за ДДФЛ за довнасяне в размер на 7745,01 лева главница, ведно със съответните лихви.

ОТХВЪРЛЯ оспорването в останалата част.

ОСЪЖДА С. Н. Ч., [ЕГН] от [населено място], [улица], вх. В, ет. 7, ап. 26 да заплати на Дирекция ОДОП” при ЦУ на НАП [населено място] разноски в размер на 584 (петстотин осемдесет и четири) лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните.

СЪДИЯ: